

РЕШЕНИЕ

№ 5305

гр. София, 30.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 17.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **1180** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

11

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № [ЕГН]/27.06.2011 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С.. Жалбоподателят обжалва ревизионния акт в частта му на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] (по отношение на фактурите с предмет на доставка наем на билборд) в размер общо на 13500 лв. и лихви за просрочие в размер на 1681, 08 лв. В останалата му част ревизионният акт е отменен с решение № 40/09.01.2012 г. и поради това не е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № 1009629/08.11.2010 г., изменена със заповед № 1102191/21.02.2011 г., издадени от С. И. А. – началник на сектор „Ревизии” в

дирекция „Контрол” в ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за периода 03.10.2008 г. – 30.09.2010 г.. На търговското дружество, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия, видно от отбелязването на разписката за връчването ѝ. Със заповедта за възлагане на ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията. Изготвен е ревизионен доклад № 1102191/01.04.2011 г., същият е връчен на ревизираното лице на 02.05.2011 г., съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК. Ревизионното производство е приключило с издаването на обжалвания ревизионен акт, с който на дружеството са установени задължения за ДДС по фактури, издадени от посочените по-горе търговски дружества. Правото на приспадане на данъчен кредит е отказано на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, вр. чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. В хода на ревизионното производство са били извършени насрещни проверки на дружествата, посочени като доставчици на жалбоподателя.

В хода на ревизионното производство е била извършена насрещна проверка на [фирма], резултатите, от която са били обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 2204-06-1102191-01/14.03.2011 г., като е отразено, че до дружеството е било изготвено ИПДПОЗЛ, като същото е било връчено чрез прилагане към досието на дружеството по реда на чл. 32 от ДОПК. Установено е, че дружеството е издало на жалбоподателя фактура № 10015/10.05.2010 г. с предмет на доставката извършена услуга с начислен ДДС в размер на 2500 лв. В хода на ревизионното производство е била установено, че двете страни – доставчик и клиент са включили в дневниците по ЗДДС за м. 05.2010 г. фактури с една и съща дата, еднакви стойности на данъчната основа и ДДС, но с различен предмет на доставката и с различни номера. Установено е било също така, че на фактурата липсват печат и подписи на съставител и получател. С подаденото възражение срещу ревизионния доклад жалбоподателят е представил копие на фактурата с номер, съответстващ на посочения от доставчика, като е посочил, че за допуснатата грешка в номера на фактурата е изпратено уведомление по реда на чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС до ТД на НАП С.. Предвид обстоятелството на представяне само на процесната фактура органите по приходите са направили изводи за недоказана реалност на доставката и са отказало правото на приспадане на данъчен кредит по процесната фактура.

В хода на ревизионното производство е била извършена насрещна проверка на [фирма], резултатите, от която са били обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 2204-06-1102191-03/14.03.2011 г., като е отразено, че до дружеството е било изготвено ИПДПОЗЛ като същото е било връчено чрез прилагане към досието на дружеството по реда на чл. 32 от ДОПК. В хода на ревизионното производство е било установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 20001/02.04.2010 г. с предмет на доставката реклама в списание „Микс” с начислен ДДС в размер на 3000 лв. и 58/30.03.2010 г. с предмет на доставката печатна реклама в списание „Микс” с начислен ДДС в размер на 2000 лв. В хода на ревизионното производство ревизираното дружество е представило договор за реклама в списания „Микс” от 01.03.2010 г. с дружеството, посочено като изпълнител и 2 броя анекси към договора. Органите по приходите след анализ на представените доказателства са направили изводи за недоказана реалност на доставката и са отказало

правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

В хода на ревизионното производство е била извършена насрещна проверка на [фирма], резултатите, от която са били обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 2204-06-1102191-06/30.03.2011 г., като е отразено, че до дружеството е било изготвено ИПДПОЗЛ като същото е било връчено чрез прилагане към досието на дружеството по реда на чл. 32 от ДОПК. В хода на ревизионното производство дружеството е представило копия от процесните фактури - № 21/30.06.2010 с посочен предмет на доставката крайно плащане по договор за реклама с начислен ДДС в размер на 1500 лв., № 16/09.06.2010 г. с посочен предмет на доставката авансово плащане по договор с начислен ДДС в размер на 1500 лв., представил е договор за реклама от 15.05.2010 г., разпечатки от счетоводни сметки 4532, 411, 401, свидетелство за регистрация на фискално устройство. Посочил е, че предходен доставчик е [фирма]. Посочил е, че рекламните постери са били изработени от дружеството, посочено като предходен доставчик, същите са разпространявани при организиране на кастинги и други мероприятия на дружеството, като същата художествена реклама е била публикувана и в списанието „Аз търся”, като е приложено и копие на изработения рекламен постер. След анализ на събраните по делото доказателства органите по приходите са направили изводи за недоказана реалност на доставката и са отказало правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

В хода на ревизионното производство е била извършена насрещна проверка на [фирма], резултатите, от която са били обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 2204-06-1102191-07/10.03.2011 г., като е отразено, че до дружеството е било изготвено ИПДПОЗЛ изх. № 1153-06-2157/21.12.2010 г., като същото е било връчено чрез прилагане към досието на дружеството по реда на чл. 32 от ДОПК. При извършена справка в информационната система на НАП е било установено е, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 57/31.10.2009 г. с предмет на доставката наем на билборд 1.10.2009 г. - 31.10.2009 г. с начислен ДДС в размер на 1000 лв., № 52/19.10.2009 г. с предмет на доставката наем на билборд 01.09.2009 г. – 31.09.2009 г. с начислен ДДС в размер на 1000 лв., 47/01.10.2009 г. с предмет на доставката наем на билборд 01.08.2009 г. – 31.08.2009 г. с начислен ДДС в размер на 1000 лв. Доколкото в останалата част на ревизионния акт, по останалите фактури, издадени от търговското дружество ревизионният акт е отменен с решението на решаващия административен орган, то и същите няма да се обсъждат от настоящата съдебна инстанция. Ревизиращите органи са приели, че не е доказана реалността на доставката по процесните фактури и са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по същите.

Осъществено е обжалването по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „О.” в ЦУ на НАП е потвърдил ревизионния акт. По делото е изслушано заключението по назначена съдебно-счетоводна експертиза, което не е било оспорено от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

С обжалвания ревизионен акт (в частта му, в която не е отменен с решението на решаващия административен орган) на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] (по отношение на фактурите с предмет на доставка наем на билборд) в размер общо на 13500 лв. и лихви за просрочие в размер на 1681, 08 лв. В останалата му част ревизионният акт е отменен с решение № 40/09.01.2012 г. и поради това не е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция. От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е издало на жалбоподателя фактура № 10015/10.05.2010 г. с предмет на доставката извършена услуга с начислен ДДС в размер на 2500 лв., [фирма] е издало на жалбоподателя фактури № № 20001/02.04.2010 г. с предмет на доставката реклама в списание „Микс“ с начислен ДДС в размер на 3000 лв. и 58/30.03.2010 г. с предмет на доставката печатна реклама в списание „Микс“ с начислен ДДС в размер на 2000 лв., [фирма] е издало на жалбоподателя фактури № 21/30.06.2010 с посочен предмет на доставката крайно плащане по договор за реклама с начислен ДДС в размер на 1500 лв. и № 16/09.06.2010 г. с посочен предмет на доставката авансово плащане по договор с начислен ДДС в размер на 1500 лв., [фирма] е издало на жалбоподателя фактури № № 57/31.10.2009 г. с предмет на доставката наем на билборд 01.10.2009 г. - 31.10.2009 г. с начислен ДДС в размер на 1000 лв., № 52/19.10.2009 г. с предмет на доставката наем на билборд 01.09.2009 г. – 31.09.2009 г. с начислен ДДС в размер на 1000 лв. и 47/01.10.2009 г. с предмет на доставката наем на билборд 01.08.2009 г. – 31.08.2009 г. с начислен ДДС в размер на 1000 лв. От събраните по делото доказателства (включително от заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза) също така се установява, че процесните фактури (с изключение на фактурите, издадени от [фирма]) са включени в дневниците за продажби и в справките декларации за съответния данъчен период. Това, което определя предмета на спора е относно наличието на реалност на доставките по процесните фактури, като отговорът на този въпрос следва да бъде даден след анализ на събраните по делото доказателства и приложимите правни разпоредби. Това е така предвид и обстоятелството, че самият факт на издаване на фактурите, тяхното счетоводно отразяване в съответните регистри и извършването на плащане по тях не е достатъчно и необходимо условие, за да се приеме, че е налице реалност на доставките по същите. Това е обстоятелство, което несъмнено произтича от анализа на приложимите правни разпоредби, регламентиращи предпоставките относно правото на приспадане на данъчен кредит. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#) Доколкото, съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК, за неуредените с този кодекс случаи, се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс, то съдът на основание чл. 168, ал. 1 от АПК е длъжен да

провери законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146, като по отношение на нищожността, съгласно чл. 168, ал. 2 съдът я обявява, дори да липсва искане за това. Съдът намира, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Със Заповед № К 1102191/04.04.2011 г., издадена от Е. К. Д. - началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С. е определен компетентният орган по приходите за издаването на ревизионния акт. Началникът на сектор „Ревизии” има правомощието да издава заповеди за определяне на компетентен орган по силата на Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. В контекста на изложеното, в случая следва да се има предвид и разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, съгласно която съдът при съдебното обжалване на ревизионните актове е задължен да разреши материално-правния спор по същество. Поради това, дори и да констатира процесуални нарушения в хода на ревизионното производство, съдът няма правомощието да отмени ревизионния акт само на това основание, а следва да приложи материалния закон по отношение на установените по делото факти и да определи конкретния размер на данъчните задължения. Заповедта за определяне на компетентния за издаването на ревизионния акт орган, както и заповедта за възлагането на ревизията са връчени на ревизираното лице, видно от разписките към същите. Решението на решаващия административен орган също така е издадено от компетентен орган. Р. акт съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1, т. 1-8, а именно името и длъжността на органа, който го издава, номера и датата на акта, данните на ревизираното лице, обхвата на ревизията, съдържа мотиви, разпоредителна част, с която се определят задълженията.

С оглед заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по спора, в съответствие с чл. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 753, 62 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № [ЕГН]/27.06.2011 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 753, 62 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

